

Föstudaginn 9. október 1964.

Nr. 79/1964.

Gjaldheimtan í Reykjavík

(Guðmundur Vignir Jósefsson hrl.).

gegn

Múlalundi í Reykjavík

(Ragnar Ólafsson hrl.).

Dóminn skipuðu hinir reglulegu dómara Hæstaréttar.

Skattamál. Sératkvæði.

Dómur Hæstaréttar.

Sigurður Grimsson borgarfégeti hefur kveðið upp hinn áfrýjaða úrskurð.

Aðaláfrýjandi hefur skotið máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 15. apríl 1964. Hann krefst þess, að úrskurður fégeta verði felldur úr gildi, að lagt verði fyrir fégeta að framkvæma lögtak til tryggingar opinberum gjöldum stefnda, álögðum 1961 og 1962, samtals að fjárhæð kr. 96.235.00, auk dráttarvaxta og kostnaðar svo og að honum verði dæmdur málskostnaður í héraði og fyrir Hæstarétti.

Stefndi krefst þess, aðallega að hinn áfrýjaði úrskurður verði staðfestur, en til vara, að synjað verði um framkvæmd lögtaksgerðar gegn greiðslu aðstöðugjalds skattárið 1962, kr. 39.100.00. Þá krefst hann og málskostnaðar fyrir Hæstarétti úr hendi áfrýjanda.

Í úrskurði fégeta er lýst starfsemi stefnda. Tilgangur stofnunarinnar er að þjálfa sjúkt fólk og örkuðla til hagnýtrar vinnu. Í því skyni eru öryrkjunum fengin í hendur hæfileg verkefni, og stofnunin hefur á sínum vegum sérfróða lækna og þjálfunar- og hjúkrunarlið. Rekstur stefnda er því eðlisþáttur í líknarstarfsemi, og verður hann eigi talinn atvinnurekstur í skilningi 4. gr. laga nr. 46/1954, 6. gr. laga nr. 70/1962 og 29. gr. laga nr. 69/1962.

Með skirskotun til forsendna hins áfrýjaða úrskurðar ber því að staðfesta hann.

Eftir þessum úrslitum er rétt, að áfrýjandi greiði stefnda málskostnað fyrir Hæstarétti, er ákveðst kr. 10.000.00.

Dómsorð:

Hinn áfrýjaði úrskurður á að vera óraskaður.

Áfrýjandi, Gjaldheimtan í Reykjavík, greiði stefnda, Múlalundi í Reykjavík, málskostnað fyrir Hæstarétti, kr. 10.000.00, að viðlagðri aðför að lögum.

S é r a t k v æ ð i

Gizurar Bergsteinssonar hæstaréttardómara.

Í 4. gr. laga nr. 46/1954 um tekju- og eignarskatt er svo mælt, að undanþegnir öllum tekjuskatti skuli vera félög og stofnanir, „er ekki reka atvinnu eða veitt er skattfrelsi með sérstökum lögum“. Samkvæmt 15. gr. sömu laga skulu eignarskatt greiða allir hinir sömu, sem skattskyldir eru til tekjuskatts, ef þeir eiga eign eða eignarréttindi, sem skatt ber að greiða af samkvæmt lögum þessum. Með 6. gr. laga nr. 70/1962 um tekjuskatt og eignarskatt eru undanþegnir tekju- og eignarskatti „félög og stofnanir, er ekki reka atvinnu eða veitt er skattfrelsi með sérstökum lögum“. Samkvæmt 8. gr. laga nr. 69/1962 um tekjustofna sveitarfélaga er sveitarstjórnnum heimilt að innheimta aðstöðugjald í sveitarsjóð hjá atvinnurekendum og öðrum þeim, sem sjálfstæða atvinnu hafa í sveitarfélaginu. Undanþegnir aðstöðugjaldi eru þeir, sem um ræðir í 29. gr. laganna, og svo skólar, barnahæli, sjúkrahús og elliheimili. Samkvæmt nefndri 29. gr. eru undanþegnir útsvari „félög, sem enga atvinnu reka, svo sem félög til eflingar listum og vísindum, skemmtifélög, líknarfélög, stjórnmalafélög, trúarbragðafélög o. fl.“.

Í stofnun stefnda er stunduð yfirgripsmikil framleiðsla og gerð margs konar varnings. Vinnur að framleiðslunni fólk, sem er að einhverju leyti miður sín eða fatlað. Nýtur fólkið þarna þjálfunar og tekur kaup. Hinn framleiddi varningur, sem er mikill að verðmæti, er seldur sem hver önnur verzlunarvara. Það er því augljóst og fer eigi milli mála, að stofnun stefnda rekur atvinnu. Hún verður því ekki með nokkru móti talin „ekki reka atvinnu“ eða „enga

atvinnu reka“ í skilningi framangreindra laga, en hvers konar atvinnurekstur er skatt- og útværsskyldur samkvæmt skýlausum orðum þeirra, nema sérlög mæli öðruvísi. Niðurstaðan er því sú að taka ber kröfu áfrýjanda um lögtak til greina, fella úrskurð fógeta úr gildi og leggja fyrir hann að framkvæma hið umkrafða lögtak.

Eftir atvikum þykir mega láta málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti falla niður.

Dómsorð.

Hinn áfrýjaði úrskurður er úr gildi felldur, og er lagt fyrir fógeta að framkvæma lögtak það, sem krafizt er.

Málskostnaður í héraði og fyrir Hæstarétti fellur niður.

Úrskurður fógetaðóms Reykjavíkur 20. marz 1964.

Gerðarþoli, fyrirtækið Múlalundur, hér í borg, sem rekið er á vegum Sambands íslenzkra berklasjúklinga (S.Í.B.S.), er samkvæmt gjaldskrá Gjaldheimtunnar í Reykjavík talið skulda opinber gjöld fyrir ár 1961, sem hér segir:

Tekjuskatt	kr. 37.875.00
Eignarskatt	— 1.060.00

eða samtals kr. 38.935.00.

Við aðalálagningu 1962 var gerðarþola enn fremur gert að greiða eftirtalin gjöld:

Tekjuskatt	kr. 30.300.00
Kirkjugarðsgjald	— 237.00
Lífeyristryggingagjald	— 27.360.00
Slysatryggingagjald atvinnurekenda ...	— 3.794.00
Atvinnuleysistryggingagjald	— 15.234.00
Tekjuútsvar	— 19.000.00
Aðstöðugjald	— 27.000.00

samtals kr. 122.925.00, eða alls fyrir bæði árin, 1961 og 1962, kr. 161.860.00.

Upp í kröfur þessar greiddi gerðarþoli 15. janúar s.l. kr. 46.388.00, og samsvarar það því, að greitt hafi verið slysa-, lífeyris- og atvinnuleysistryggingagjöld fyrir ár 1962. Önnur gjöld neitaði gerðarþoli að greiða á þeim forsendum, að hann teldi sig eigi gjaldskyldan, að því er þau gjöld varðar. Stóðu þá eftir

ógreiddar kr. 115.472.00. Síðar felldu skattayfirvöldin niður álagt tekjuútsvar og kirkjugarðsgjald fyrir ár 1962, samtals kr. 19.237.00. Standa því enn eftir ógreiddar kr. 96.235.00, en sú fjárhæð samsvarar tekjuskatti og eignarskatti fyrir ár 1961, kr. 38.935.00, og tekjuskatti og aðstöðugjaldi fyrir ár 1962, kr. 57.300.00. Hefur gerðarþoli neitað að greiða fjárhæð þessa á sömu forsendum og að framan greinir. Gjaldheimtustjórinn f. h. Gjaldheimtunnar í Reykjavík hefur því krafizt þess, að lögtak verði látið fara fram í eignum gerðarþola til tryggingar framangreindum kröfum, samtals kr. 96.235.00, ásamt dráttarvöxtum og kostnaði, þar á meðal málskostnaði að mati réttarins.

Umboðsmaður gerðarþola hefur mótmælt framangreindum kröfum og gert þær kröfur í málinu aðallega, að synjað verði um framgang hinnar umbeðnu lögtaksgerðar, en til vara, að synjað verði um framgang lögtaksgerðarinnar gegn því, að gerðarþoli greiði aðstöðugjald fyrir skattárið 1962 í samræmi við ársreikning gerðarþola 1961, sem fyrir liggur í málinu. Þá hefur umboðsmaður gerðarþola krafizt málskostnaðar að skaðlausu til handa umbjóðanda sínum, að mati réttarins, hver sem úrslit málsins verði.

Mótmæli sín og kröfur hefur umboðsmaður gerðarþola í greinargerð sinni og við munnlegan flutning málsins reist á því, að starfsemi gerðarþola sé þess eðlis, að tvímælalaust beri að telja fyrirtækið líknarstofnun, en slíkar stofnanir séu að lögum undanþegnar sköttum með vissum skilyrðum. Hefur nefndur umboðsmaður í þessu efni vísað til 4. gr. laga nr. 46/1954 um tekjuskatt og eignarskatt, sbr. 8. gr. reglugerðar nr. 147/1955 um tekjuskatt og eignarskatt, að því er varðar skatta, álagða 1961, og til 6. gr. laga nr. 70/1962 um tekjuskatt og eignarskatt og 8. og 29. gr. laga nr. 69/1962 um tekjustofna sveitarfélaga, að því er varðar álagða skatta 1962, en samkvæmt ákvæðum þessara lagagreina séu líknarstofnanir undanþegnar tekjuskatti, eignarskatti, útsvari og aðstöðugjaldi, og það fari eigi á milli mála, að gerðarþoli sé líknarstofnun í skilningi framangreindra laga. Umrædd stofnun sé rekin af S.Í.B.S. í samráði við Félagsmálaráðuneytið og undir eftirliti þess, svo sem framlögð reglugerð (rskj. nr. 5) beri með sér. Tilgangur stofnunarinnar sé að veita öryrkjum starf við þeirra hæfi og þjálfu þá svo í starfi, ef mögulegt er, að þeir geti orðið hlutgengir á almennum vinnumarkaði með tímanum. Múlalundur sé því eigi rekinn til þess að afla S.Í.B.S. fjár né í öðru fjágróðaskyni, heldur sé stofnunin

rekin sem vinnuhæli til þess að skapa öryrkjum möguleika til starfa, og megi því jafna stofnuninni við rekstur sjúkrahúss, t. d. Landakotsspítala, sem sé einkafyrirtæki, en þó eigi rekinn til að skapa ágóða. Það sé því eigi hægt að heimfæra starfsemi gerðarþola undir atvinnurekstur í skilningi fyrrgreindra laga, þar sem talað sé um, að atvinnurekstur, sem skattfjáls félög hafi með höndum, sé skattskyldur, því að þau ákvæði verði að skýra á þann veg, að slíkur atvinnurekstur sé rekinn til framdráttar viðkomandi félögum eða félagsmönnum, en ekki sem sjúkrahús eða öryrkjavinnustofur, eins og Múlalundur sé. Stofnunin njóti einnig opinbers styrks til starfsemi sinnar, auk þess sem S.Í.B.S. leggi henni til fé. Það mætti teljast undarleg ráðstöfun, að hið opinbera skattlegði starfsemi, sem sé hluti af nauðsynlegum sjúkra- og heilbrigðisráðstöfunum, sem ríki og bæjarfélögum beri að halda uppi. Á því byrjunarstigi, sem þessi mál séu, hafi þótt rétt, að S.Í.B.S. vegna reynslu sinnar á þessu sviði héldi þessari starfsemi uppi í samráði við opinbera aðilja. Þá sýni og ársreikningar gerðarþola rekstrarárin 1960 og 1961, að gerðarþoli hefði hvorki átt að fá tekjuskatt, eignarskatt, kirkjugarðsgjald né tekjuútsvar, enda þótt talinn hefði verið skattskyldur.

Umboðsmaður gerðarbeiðanda hefur í greinargerð sinni og við munnlegan flutning málsins mótmælt kröfum umboðsmanns gerðarþola og sjónarmiði hans. Hefur umboðsmaður gerðarbeiðanda haldið því fram, að varðandi álagðan tekjuskatt og eignarskatt fyrir ár 1961, sé það ljóst af 4. gr. laga nr. 46/1954 og 8. gr. reglugerðar nr. 147/1955, að löggjafinn ætlist eigi til að félög eða stofnanir séu undanþeginn skattaálagningu, jafnvel þó líknarfélög séu, ef þau reki atvinnu, en það geri gerðarþoli í þessu tilfelli óumdeilanlega. Að því er varði álagninguna 1962, þá komi um tekjuskattinn til álita ákvæði 6. gr. laga nr. 70/1962. Hér beri að sama brunn og í fyrra tilvikinu, að undanþága frá skattskyldu komi því aðeins til greina, að um sé að ræða stofnanir, sem eigi reki atvinnu eða sé veitt skattfrelsi með sérstökum lögum, en því sé eigi til að dreifa um gerðarþola. Að því er varði álagt aðstöðugjald, þá vísi umboðsmaður gerðarþola í greinargerð sinni til ákvæða 8. og 29. gr. laga nr. 69/1962 um tekjustofna sveitarfélaga. Í 8. gr. laganna sé um þá, sem undanþegnir séu aðstöðugjaldi, vísað til 29. gr. sömu laga, en sú grein fjalli um undanþágu frá útsvari (og einnig aðstöðugjaldi, sbr. 8. gr.). Í f-lið þeirrar greinar segi, að undanþegin séu: „Félög, sem enga atvinnu reka, svo sem félög til eflingar listum og vísind-

um, skemmtifélög, líknarfélög, stjórnmalafélög, trúarbragðafélög o. fl.“. Af ákvæði þessu sé ljóst samkvæmt orðanna hljóðan, að skattfrelsi þar greindra aðilja sé tvímælalaust bundið því skilyrði, að þeir reki eigi atvinnu, enda þótt segja megi, að um félög eða stofnanir sé að ræða til eflingar listum og vísindum eða séu skemmtifélög eða líknarfélög o. s. frv. Samkvæmt 8. gr. fyrrnefndra laga séu enn fremur undanþegin aðstöðugjaldi: Skól- ar, barnahæli, sjúkrahús, elliheimili, orkuver til almenningsþarfa, sláturhús, mjólkurbú og olíufélög, sem greiði landsútsvar (sbr. enn fremur 5. gr. reglugerðar nr. 81/1962 um aðstöðugjald). Við athugun á greinargerðum, er fylgdu lagaákvæðum þessum, komi heldur ekkert fram, er bendi til þess, að löggjafinn hafi ætlað til, að slík starfsemi væri undanþegin almennri skatta- álagningu. Þvert á móti verði að sjálfsögðu að skýra öll slík undantekningarákvæði þröngt og heimila eigi undanþágu, nema þar sem svo sé skýrt ákveðið, enda sé í hinum tilvitnuðu laga- fyrir mælum gert ráð fyrir, að slík undantekningarákvæði kunni að verða sett með sérstökum lögum, eins og dæmi séu til um sérstakar stofnanir og fyrirtæki. Ef löggjafinn ætlist til, að slíkar stofnanir eða fyrirtæki sem gerðarþoli eigi að njóta skattfrelsis, þá verði löggjafinn að segja það beinum orðum. Lagðir hafa verið fram í málinu ársreikningar Múlalundar, öryrkjuvinnustofu S.Í.B.S., eins og þeir séu nefndir, er sýni, að hér sé um að ræða umfangsmikinn rekstur atvinnufyrirtækis, sem rekið sé á vegum S.Í.B.S., líknarstofnunar, sem að sjálfsögðu njóti skattfrelsis sjálf, en ekki að því er komi til atvinnureksturs samkvæmt gildandi lögum. Að því er varði upphæð hinna umkröfðu gjalda, þá séu þau áætluð, þar eð gerðarþoli hafi eigi sent framtöl fyrir um- rædd ár, en um upphæð gjaldanna sé eigi deilt út af fyrir sig í máli þessu, heldur hvort gerðarþoli sé principielt gjaldskyldur eða ekki.

Aðiljar hafa lagt málið undir úrskurð réttarins.

Svo sem fram kemur í gögnum málsins, eru umkrafin gjöld áætluð á gerðarþola, þar eð hann skilaði eigi framtali til skatts fyrir umrædd ár. Álagningunni hefur þó eigi verið mótmælt sérstaklega af þessum sökum, en hins vegar hefur umboðsmaður gerðarþola mótmælt álagningunni á þeim forsendum, að gerðar- þoli sé líknarstofnun og eigi sem slík að njóta skattfrelsis sam- kvæmt ákvæðum 4. gr. laga nr. 46/1954 um tekjuskatt og eignar- skatt, að því er varðar skatta álagða 1961, og ákvæðum 6. gr. laga nr. 70/1962 um tekjuskatt og eignarskatt og 8. og 29. gr.

laga nr. 69/1962 um tekjustofna sveitarfélaga, enda sé stofnun gerðarpóla rekin í þeim tilgangi, sbr. rskj. nr. 5, og með þeim hætti, að starfsemi hennar verði eigi með réttu talin „atvinnurekstur“ í skilningi framangreindra lagaákvæða. Umboðsmaður gerðarbeiðanda hefur hins vegar haldið því fram, að enda þótt stofnun gerðarpóla sé rekin á vegum S.Í.B.S., sem sé líknarstofnun, er að sjálfsögðu njóti sjálft skattfrelsis, þá leiði eigi af því, að gerðarþoli, enda þótt líknarstofnun sé samkvæmt tilgangi sínum, njóti sama skattfrelsis, enda hafi gerðarþoli með höndum umfangsmikinn atvinnurekstur, en samkvæmt framangreindum lagaákvæðum og reglugerðarákvæðum séu líknarfélög eigi skattfrjáls, ef þau reki atvinnu. Til þess að slík félög eða stofnanir njóti skattfrelsis, verði að koma til bein fyrirmæli löggjafans um það, t. d. með sérstökum lögum, enda séu dæmi til þess um sérstakar stofnanir og fyrirtæki og reyndar gert ráð fyrir þeim möguleika í framangreindum lagaákvæðum.

Ágreiningur virðist enginn vera í máli þessu um það, að gerðarþoli sé líknarstofnun og að starfsemi hans sé í samræmi við þann tilgang hans, sem orðaður er í 3. gr. reglugerðar stofnunarinnar, rskj. nr. 5, en þar segir: „Tilgangur stofnunarinnar er að veita öryrkjum starf við þeirra hæfi . . .“ Er því ljóst, að framangreind ákvæði skattalaganna, laga um tekjustofna sveitarfélaga og reglugerðar taka til gerðarpóla. Í 4. gr. laga nr. 46/1954 segir svo: „Undanþágu frá öllum tekjuskatti hafa . . . enn fremur sjóðir, félög og stofnanir, er ekki reka atvinnu eða veitt er skattfrelsi með sérstökum lögum“. Í 8. gr. reglugerðar nr. 147/1955 segir: „Eftirtalin félög eru undanþegin tekjuskatti: Félög, sem enga atvinnu reka, sbr. 12. gr., og verja þeim tekjum, er þau afla sér, til almenningsþarfa, en eigi til hagsbóta meðlimum sínum, svo sem vísindafélög, hjúkrunar- og líknarfélög . . .“ Þá segir svo í 6. gr. laga nr. 70/1962: „Þessir aðiljar eru undanþegnir tekjuskatti og eignarskatti: . . . félög og stofnanir, er ekki reka atvinnu eða veitt er skattfrelsi með sérstökum lögum“. Enn fremur segir í 8. gr. laga nr. 69/1962: „Undanþegnir aðstöðugjaldi eru þeir, sem um ræðir í 29. gr., svo og skólar, barnahæli, sjúkrahús, elliheimili . . .“ Og í hinni tilvitnuðu 29. gr. sömu laga segir: „Undanþegnir eru útsvari: . . . f. Félög, sem enga atvinnu reka, svo sem félög til eflingar listum og vísindum, skemmtifélög, líknarfélög . . .“ Þá er í 4. lið 5. gr. reglugerðar nr. 81/1962 um aðstöðugjald hliðstætt ákvæði.

Af framangreindum laga- og reglugerðarákvæðum er það ljóst, að líknarfélög sem og önnur félög og stofnanir, sem þar eru tilgreind, njóta því aðeins skattfrelsis, að þau „reki ekki atvinnu“. Úrslit þessa máls hljóta því að álitu réttarins að vera undir því komin, hvort starfsemi gerðarþola verður talin „atvinnurekstur“ í skilningi framangreindra laga- og reglugerðarákvæða eða ekki.

Það er viðurkennt í máli þessu, að stofnun gerðarþola sé rekin á vegum S.Í.B.S. og sé eign þess, enda þótt fjármál stofnunarinnar séu aðskilin öðrum fjármálum sambandsins (sbr. 2. gr. reglugerðar, rskj. nr. 5). Má því með nokkrum rétti líta á gerðarþola sem eins konar hliðargrein af S.Í.B.S., hliðstæða vinnuhælinu Reykjalundi í Mosfellssveit, sem einnig er rekið á vegum S.Í.B.S. á sama grundvelli og í sama tilgangi og stofnun gerðarþola. Báðar þessar stofnanir eru þannig í eðli sínu og tilgangi þjálfunar- og kennslustofnanir, er leitast við að endurhæfa sjúkt fólk og örkumla til hagnýtrar vinnu, svo að það geti með tímanum orðið, ef vel tekst, hlutgengt á almennum vinnumarkaði, enda munu þeir sjúklingar, sem í þessum stofnunum starfa og náð hafa sæmilegu þreki og verkkunnáttu, vera látnir víkja þaðan, jafnóðum og aðrir þróttlitlir og vankunnandi eru teknir í þeirra stað til kennslu og þjálfunar (sbr. rskj. nr. 11). Svo virðist sem starfsemi Reykjalundar hafi aldrei verið talin „atvinnurekstur“ í venjulegri merkingu þess orðs, enda mun stofnuninni aldrei hafa verið gert að greiða opinber gjöld. Að vísu verða þessi skattfríðindi Reykjalundar eigi talin bindandi, að því er gerðarþola varðar, en hins vegar væri eigi óeðlilegt, að hann væri látinn njóta sömu fríðinda. Það liggur í hlutarins eðli, að til þess að stofnun gerðarþola fái náð tilgangi sínum að þjálfva sjúka menn og örkumla til vinnu, þá verður hún að fá þeim í hendur hæfileg verkefni. Starfsemi þessi skapar því að sjálfsögðu viss verðmæti eða framleiðslu, er stofnunin að sjálfsögðu kemur í peninga, eftir því sem efni standa til. Hefur það fé, sem þannig hefur aflazt, jafnan gengið til reksturs stofnunarinnar, það sem það hefur náð, en stofnunin þó ávallt verið rekin með halla (sbr. rskj. nr. 6 og 7), enda eigi til hennar stofnað í fjárgróðaskyni, svo sem tilgangur hennar segir ótvírætt til um. Til þess að mæta rekstrarhallanum leggur S.Í.B.S. stofnuninni til fé, og auk þess hafa byggingarframkvæmdir og vélvæðing stofnana S.Í.B.S. um mörg ár notið styrks úr ríkissjóði, kr. 300.000.00 á ári. Þá ber enn fremur að geta þess, að fógetinn hefur fengið þær upplýsingar hjá yfirlækni

Reykjalundar, að bæði Reykjalundur og stofnun gerðarþola hafa á sínum vegum sérfróða lækna og þjálfunar- og hjúkrunarlið.

Samkvæmt því, sem hér að framan greinir, verður rétturinn að líta svo á, að starfsemi gerðarþola verði eigi talin „atvinnurekstur“ í venjulegri merkingu þess orðs eða samkvæmt skilningi hinna framangreindu laga- og reglugerðarákvæða og að hann eigi því að njóta skattfrelsis samkvæmt sömu lagaákvæðum. Hafi því eigi verið heimilt að leggja á gerðarþola umkrafín gjöld. Þykir því verða að synja um framgang hinnar umbeðnu lögtaksgerðar. Rétt þykir eftir atvikum, að málskostnaður sé látinn falla niður.

Því úrskurðast:

Hin umbeðna lögtaksgerð á eigi fram að ganga.
Málskostnaður fellur niður.

Miðvikudaginn 14. október 1964.

Nr. 24/1964. **Fjöliðjan h/f, Kópavogi**
(Þorvaldur Þórarinnsson hrl.)
gegn
Fjöliðjunni h/f, Ísafirði, og gagnsök
(Gústaf A. Sveinsson hrl.).

Dóminn skipuðu hinir reglulegu dómara Hæstaréttar.

Firma hlutafélags.

Dómur Hæstaréttar.

Aðaláfrýjandi hefur skotið máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 3. febrúar 1964, að fengnu áfrýjunarleyfi 21. janúar sama árs. Krefst hann sýknu af kröfum gagnáfrýjanda í málinu og málskostnaðar úr hendi hans í héraði og hér fyrir dómi.

Gagnáfrýjandi hefur áfrýjað málinu með stefnu 4. febrúar 1964. Krefst hann staðfestingar hins áfrýjaða dóms og málskostnaðar fyrir Hæstarétti úr hendi aðaláfrýjanda.